

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Iosiam, ob leuem in speciem rem, punitum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

560 Cap. LI. Diuini iudicij aequitas, etiam in Phoea Imperatore, ancillas, & iuuenes optimos, & asinos auferet, & ponet in opere suo. Greges quoque vestros addecimabit, vosq; eritis ei serui. Et clamabit in die illa a facie regis vestri, quem elegistis vobis: & non exaudiet vos Dominus in die illa, quia petistis vobis regem. Vides vt poena petentis, contentus est petitionis? Sed & ipse rex Saul, ob inobedientiam, inuidiam, & male tractatum Dauidem, aliaque de-

1. Reg. 31. 3.

licta, vulneratus est vehementer a sagittarijs, & arripuit gladium, & irruit super eum. Mortuus est ergo Saul, & tres filij eius, & armiger illius. & vniuersi filij eius in die illa pariter, &c. Et praeciderunt caput Saul, & spoliauerunt eum armis: & miserunt in terram Philistinorum per circuitum, vt annuntiaretur in templo idolorum & in populo. Et posuerunt arma eius in templo Astaroth, corpus vero eius suspenderunt in muro Bethsan. Puniuit ergo Saul Populum, & punitus est ipse quoque. Vbicumq; enim tale caput regit, Quid.

Iuuenal. sat. 5.

quid conspicuum pulchrumq; ex aquore toto est, Rex fisci est, ubicumque natat. Ipsum autem etiam Saulem, & quidem morte punitum esse, clarè affirmatur in libris Paralipomenon, his verbis:

1. Paralip. 10. 13.

Mortuus est ergo Saul propter iniquitates suas, eò quòd prauaricatus sit mandatum Domini, quod praeceperat, & non custodierit illud: sed insuper etiam pythouissam consuluerit, nec sperauerit in Domino: propter quod interfecit eum, & transtulit regnum eius ad Dauid filium Isai.

V.

Sic saepe rex in poenam datur, & si se ipsum non regit, poena afficitur, caditque, quia non erigit cadentes. Nec ob grandia tantum flagitia id fit; sed ob leuiora quoque delicta Deus pio ferro expiat. Hinc Iustinus, siue quicumque fuit auctor quaestionum, quae in Iustini operibus continentur, quaerit, cur Iosiam Regem Deus permiserit gladio cædi, cum vir sanctissimus fuisset? Cui quaestioni respondet his verbis: Ceterum luctuosum vitam finem propterea Iosias retulit, quòd iustioni Hieremia non paruerit, qui ei ex mandato Dei dixerat, vt ne progredere ad obuiandum regi Aegypti in bellum, sicut ait Hieremias. Quapropter vt eum purum à peccatis ex hac vita reciperet Dominus Deus, idè permisit illum inobedientia eius ferro Aegyptio poenas exoluere. Nimirum occidi Iosiam Deus permisit, vt eum à peccato purum reciperet, quia mortis poena expiatio fuit peccati, adeoque (quod idem est)

Iustin. quaest. 79.

est) satisfactio pro peccato. Quemadmodum autem illa violenta mortis poena expiatio fuit peccati, ita cetera quoque poena, quae post peccatum a poenitentibus exiguntur, non sunt satisfactioes tantum coram hominibus, sed etiam coram Deo; neque solum in remedium contra futura, sed etiam in vindictam & compensationem praeteritorum exiguntur.

Post Christi tempora etiam Iosiam habuimus, vel in filio suo, ferro punitum. Nam, teste Baronio, Leo Imperator inter optimos plane fuisse Principes annumerandus, nisi suorum foribus propinquorum fuisset aspersus, eosque in aulam introduxisset. Etsi enim omni prorsus caruisset haeretica prauitatis contagio, quia tamen ipsos non cauit haeticos, quibuscum indulgentius egit, dum Basilisco Verinae coniugis germano pepercit, & Zenonem inexploratum adhuc sibi hominem haud probe de Catholica religione sentientem sibi generum & Imperij administratorem cooprauit, idcirco non solum a posteris minus laudatus est; verum etiam quia nequissimis hominibus viam strauit ad Imperium capessendum, nempe Zenoni, & Basilisco haeretico, qui post multa scelera tandem in tyrannum erupit; ideo is ipse Zeno, quem tamquam malum ouum fouit, filium eiusdem Leonis sustulit, creatusque Augustus Leoni successit; qui utique filium suum successorem & optauisset, & habuisset, in quo interempto, quis dubitet, iugulum ipsius fuisse petitum? Si enim in filio viuit pater, cur non etiam in filio occidatur?

De Wenceslao duodecimo Bohemiae rege scribit Aeneas Syluius, eum falsa politici statum ratione delusum, haeticis potestatem agendi, quae vellent, concessisse. Sed in mercedis locum, regnum illius tantis dissidijs perturbatum est, vt fuerit necessario ad arma recurrendum; sic enim se regnumque tueri conatus est. Verum ab omnibus desertus, vitam simul atque regnum amisit. Ita, quod sibi praesidium ratus est futurum, exitium fuit. Dignus est enim, quisquis DEVM, Dei que cultum deserit, vt & ipse a DEO deferatur. Quod ipsum Carolus Sigonius alio exemplo confirmat, apud quem *Agilulphus sine Gisulphus Longobardorum Dux, quod causa conseruanda pacis, in sua ditione, Catholicos & Arianos, quemque suis legibus ac ritibus viuere per-*

VI.

Baron. Tom. 6. An. 474. n. 2.

VII.

Aen. Sylu. l. 35. seqq. hist. Bohem.

Carol. Sigon. lib. 7. de regn. Italiz. Genebrard. in Chron. An. 607.